

вѣдъ за уволнението му, като го назначаватъ него — неджгавия за уредникъ на училищния музей и министерската библиотека, която се помѣщавала на IV етажъ въ министерството. Формално това уволнение е послѣдствие отъ една анкета, извършена отъ Ст. Аргировъ, библиотекаръ при Университета. Констатиранитѣ „нередовности“, обаче, както това се вижда и отъ обясненията на д-ръ Н. Миховъ следъ смъртта на Славейкова¹⁾, се дължи на други причини, които Славейковъ винаги добросъвѣстенъ и акуратенъ въ работата си²⁾, често е изтъквалъ. Оскърбенъ отъ това, Славейковъ подава оставка и душевно съкрушенъ не само отъ тежката обида, но и отъ равнодушието на близки, приятели и общество, заминалъ за Швейцария при Мара Бѣлчева, съ която се свързва още отъ 1903 г. Тази дълга, интимна дружба се е отразила най-благодатно върху него: Мара Бѣлчева е била не само негова любима, но и най-близкъ неговъ другаръ, идейна спътница и вдъхновителка. Бихме могли да си представимъ, колко безотраденъ щѣше да бѣде животътъ му презъ последнитѣ години безъ нея.

По свидетелството на Мара Бѣлчева, Славейковъ е преживѣлъ извънредно мъчително последнитѣ месеци, следъ самоволното си изгнание отъ България. Отъ София писмата му

„Гръпорецъ“ бр. 123, г. XV — „Пенчо Славейковъ и Народната библиотека“.

2) „Кога му кажехъ да се не преуморява толкозъ съ библиотечна работа, „азъ имамъ съвѣсть, ми отговаряше той. Хората за туй сж ме поставили — да работя“. (Изъ горното писмо на М. Бѣлчева).